

Overvolle expositie

Het Wilhelminapark in Tilburg ontwikkelt zich als hotspot voor beeldende kunst. De exposities mogen nog wat scherper.

RECENSIE

door **Gerrit van den Hoven**

TILBURG - „Het lijkt wel de kunst-uitleen”, sneert een bezoeker. Vanwege de enorme drukte bij de opening van ‘Nothing but good live’ in Park heeft hij niet door dat er een concept is. De uitleg biedende lange tafel die diagonaal in de ruimte van de expositieruimte in het Wilhelminapark is gezet, is niet te zien door het grote aantal mensen dat naar de opening is gekomen.

Het hangt er boordevol. De schilderijen hangen kriskras boven en onder elkaar tegen de muren. Na de haast steriele voorgaande exposities in Park is deze overvolle expositie bijna een shock. Zoveel schilderijen, zoveel verf.

Maar de teleurgestelde bezoeker die alleen een eindeloze reeks schilderijen ziet, heeft een punt. De expositie ‘Nothing but good live’ ontstond naar aanleiding van een gelijknamig blog. Daarop laten kunstenaars zien dat ze in een traditie staan. Er is een schilderij van een - overleden - kunstenaar afgebeeld en een schilderij van een kunstenaar die zich door dat oudere werk liet inspireren. Het blog is van de Tilburgse kunstenaars Michael de Kok, René Kortten and Goirlenaar Reinoud van Vught. De laatste twee zijn ook

aan Park verbonden. Tijd voor een ‘Nothing but good live’ dus. Maar live, het is wrang te constateren dat de tafel met de foto’s van de inspiratiebronnen en uitleg van de kunstenaars - zoals op de blog - meer boeien dan de ‘live’ schilderijen aan de muur. Toch, er zijn pareltjes bij. Bijvoorbeeld van Hernan Ardila Delgado

die een werk van Camille Corot uit 1864 als uitgangspunt nam, van Jan van de Pavert, schilderend naar een werk Eugene Delacroix, van Hans de Bruijn die Mark Rothko schilderde.

Maar er zijn ook nietszeggende, zelfs ronduit slechte werken van kunstenaars die er zich van af maken, werken die de samenstellers Van Vught en Kortten niet hadden mogen laten passeren. Daar wreekt zich het nadeel dat de makers van Park zelf kunstenaars zijn en wel een groot netwerk meenemen, maar hun kritische blik thuislaten. Zo blijft de op papier veelbelovende Park-expositie

■ ‘Studie naar Schiele’ (2013) van Ronald Zuurmond. foto H. Geraedts

in Park schiet het doel voorbij

vastzitten in goede bedoelingen. En omdat de vorige drie exposities, met uitzondering van die van Simon Benson en vooral Anita Groener, ook tegenvielen, zullen de exposities in de toekomst toch echt beter moeten worden als Park wil aanhaken bij grote buurman De Pont.

Met één kunstenaar in een wat kleinere galerie heb je geen problemen met werk dat alle richtingen opwaait. Ronald Zuurmond (1964) is een Tilburgse kunstenaar die als vast lid van de Tilburgse School meeprofitteerde van de landelijke aandacht voor Marc Mulders en Guido Geelen. Nu mag de Tilburgse School niet meer bestaan, Zuurmond is - net als Mulders - trouw gebleven aan de opvattingen. Dat is schilderen met een been in de kunsthistorie en het andere in het nu. Het levert een prachtig schilderij op met 'Studie naar Schiele' dat dan weer zo bij Park had kunnen hangen. Zuurmond is een wroeter met verf. Hij schildert in lagen waar hij dan weer ruimte in probeert te scheppen. Zuurmond gebruikt vrolijke kleuren, maar vrolijk is zijn werk allerminst.

'Nothing but good live', Park, Wilhelminapark 53, t/m 11-5. Unwrapped, Ronald Zuurmond, Studio van Dusseldorp, Wilhelminapark 110, t/m 27-4.

▶ De makers zelf zijn kunstenaars die een groot netwerk meenemen, maar hun kritische blik thuislaten

■ De tafel, die diagonaal in de ruimte van Park is gezet, geeft uitleg over de kunstwerken aan de muur. foto Niek Hendrix